

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 16, JANUAR 2026

Srečno novo leto 2026. Kaj prinaša resnično srečo

Vsak od nas želi biti srečen, zato išče srečo. Naj nam ta zgodba pomaga pri razmisleku, kaj pomeni resnična sreča. »Njegovo veličastvo kralj Jurij je bil zelo žalosten. Zdravja, služabnikov in služabnic, pijače in jedače, moči in priljubljenosti je imel več kot si je želel, sreče, veselja in miru pa ne!

Sedeč na kraljevem prestolu je nezadovoljno govoril: »Moje srce je prazno. Počutim se žalostnega, potrtega in naveličanega. Nič in nihče me ne more zadovoljiti!«

V nekem pogovoru je kralj zaupal svojemu prijatelju: »Zelo sem nesrečen. Počutim se samega in osamljenega. Vse moje bogastvo in prijetno življenje sta mi v breme. Prosim, dajte mi zdravilo ali pa bom umrl.« Po dolgem molku je prijatelj rekel: »Samo na eno zdravilo sem pomislil: poišči res srečnega človeka v svojem kraljestvu. Ko ga boš našel, nekaj časa preživi z njim pod isto streho in deli z njim hrano. Celo v njegovo obleko se obleci. Takrat in samo takrat bo tvoje veličanstvo našlo srečo in mir.«

Naslednji dan je kralj poslal svoje služabnike na vse štiri strani sveta, da bi poiskali srečnega človeka. Eden od služabnikov je vprašal zelo

bogatega trgovca: »Odkrito mi povejte, ali ste, tako bogat in uspešen trgovec, resnično srečni?« Bogataš je odgovoril: »Res imam veliko denarja, varnost, veliko družino, prijetno življenje in udobje. Toda še veliko stvari si želim. In kako naj bom srečen, če jih nimam?« Drugi služabnik je srečal izredno priljubljenega in slavnega pevca, ki so ga množice oboževale. Rekel mu je: »Zelo si priljubljen in ljudje kar ponorijo, ko te zagledajo. Povej mi, ali si res srečen in zadovoljen?« Odgovoril mu je: »Ne, nisem. Kako naj bom srečen, ko pa si še drugi pevci prizadevajo za ploskanje množic in za priljubljenost?« Dnevi so minevali, a iskanje je bilo neuspešno. Kraljevi odposlanci so spraševali profesorje, pisatelje, bankirje, politike, zdravnike, generale, umetnike, toda naj so si še tako prizadevali, v celem kraljestvu niso mogli najti nobenega res srečnega človeka.

Ko so se utrujeni in razočarani vračali, so v bližini kraljeve palače sedli pod drevo na bregu reke. Prav blizu so zagledali preprostega in revnega moža, ki je mirno počival v senci drevesa. Približali so se, mu razložili svoj neuspeh ter mu zaskrbljeno dejali: »Veš, v celem kraljestvu ne moremo najti niti enega samega srečnega človeka! Kaj bomo rekli kralju?

»Kako je to mogoče?« je odgovoril reven mož. »Saj so še srečni ljudje v naši deželi! Jaz sem že eden od njih. Srečen in zadovoljen sem.« Presenečeni so dejali: »Kaj? Ti si srečen? Tako preprost človek si! Kdo bi lahko na to pomislil?« Kraljevi služabniki so ga prosili: »Če si res srečen, potem te prosimo, da greš z nami v kraljevo palačo. Kralj te potrebuje!« Kralj je vprašal preprostega človeka: »Si res srečen? Resnično srečen?« »Da, veličanstvo. Srečen, zelo srečen sem.« »Potem te prosim, da mi priskočiš na pomoč, kajti samo ti mi lahko pomagaš!« Mož je presunjen začel v zadregi govoriti: »Jaz? Veličanstvo! Jaz naj pomagam vam, kralju? Ne, nič ne morem storiti za vas.« »Da, lahko,« je odgovoril kralj. Prosim te,

dovoli mi, da nekaj časa preživim v tvoji hiši, nosim tvoje obleke in sem deležen tvoje hrane. To je vse, kar te prosim.« »Toda veličanstvo, zelo mi je žal!« je odgovoril mož. »Te usluge vam ne morem narediti. Zagotavljam vam, da nikoli nisem imel hiše, niti kolibe ne. Nimam druge obleke kot to, ki jo nosim. In nimam drugega obroka kot star kruh, ki ga naprosim po ulicah in cestah!«

VPRAŠANJA ZA POGOVOR

Zakaj je bil kralj tako nesrečen?

Zakaj je bil revni, preprosti mož tako zelo srečen?

Zakaj so se vse velike in priljubljene osebnosti v kraljestvu počutile nezadovoljne in nesrečne?

So blaginja, moč, priljubljenost, ugodje, čast in podobne reči potrebne za srečo? Zakaj?

Katere stvari pa so po tvojem potrebne za srečo? Naštej jih! Razloži, zakaj prav te.

Je razlika med užitkom in srečo? V čem je po tvojem ta razlika?

Ali lahko ti osrečuješ ljudi? Kako?

Ali si že kdaj srečal resnično srečnega človeka? Poskušaj se ga spomniti.

Kaj je njega in druge delalo srečne?

Ali si že bil kdaj resnično srečen v svojem življenju? Kdaj? Lahko poveš in razložiš to svojo izkušnjo.

Ali pogrešaš kakšno stvar, ki bi te delala srečnega? Kaj?

Poznaš ljudi, ki v družbo prinašajo veselje in srečo? Kaj

pa ljudi, ki so prinesli srečo v tvoje življenje? Kdo so bili ti ljudje? Kaj so storili, da so te osrečili?

SPODBUDA ZA RAZMIŠLJANJE

Sreče ni v tem, kar imamo, ampak je v tem, kar smo.

Iskati srečo izven sebe je podobno, kot če bi šla riba iz vode, da bi bila srečna.

Užitki nasičujejo in se jih naveličamo, sreča radosti in navdušuje.

Zadovoljstvo je sad polnosti našega življenja, ne pa velikega imetja, ki ga nekdo premore.

Današnja miselnost nam dopoveduje, naj si prizadevamo za količino: čim več uživati! Miselnost sodobnega sveta nas tako »programira« za nesrečo.

Potrošniška družba nas vara! Obljublja, da nam bo dala tisto, česar dejansko ne more dati.

Sreče ni mogoče najti »nekje drugje«, je prav »tu«. Ni nekje zunaj, je tu notri. V novem letu voščim vsem bralcem našega časopisa resnične sreče in polnosti življenja. Bog vas živi.

(Vir: B. Rustja, Povejmo z zgodbo, v: Ognjišče 8 (2001), 36–37.)

Amicus Dei

Tri stvari, ki so zares pomembne

1. DRUŽINA. Drži se družine, z njo se boš postaral, družina bo skrbela zate, to je najlepša naložba za srečno starost.
2. REŠITVE: Išči rešitve, ne ustavljalj se pri problemih, ne delaj problemov, išči rešitve, vedno so.
3. SREČA: Delaj zato, da boš srečen, in išči srečo v delu, ne zaradi denarja, ne zaradi materialnih sredstev; to pride tako in tako: zaradi SREČE.

To se mi zdi res pomembno.

Martin Golob

Sv. Janez Bosko

Sv. Janez Bosko se je rodil 16. avgusta leta 1815 v vasi Becchi pri Turinu

v Italiji v revni kmečki družini. Pri komaj dveh letih mu je umrl oče in vse breme vzgoje sinov je padlo na mater. Janez je šele pri

devetih letih začel hoditi v sosednjo župnijsko šolo, kjer se je učil brati in pisati. V tem času je imel neke noči »preroške« sanje. Videl je teči in preklinjati fante in želel posredovati s pestmi. Neki glas mu je rekel: »Ne s pretepanjem, ampak s krotkostjo in ljubeznivostjo boš iz teh svojih vrstnikov naredil prijatelje«. Janez ni povsem razumel, kaj pomenijo sanje. Glas mu je še obljubil: »Dal ti bom učiteljico« – mišljena je bila Božja mati Marija.

Pri petnajstih letih je končno lahko obiskoval gimnazijo, a kruh si je moral služiti sam. Pri dvajsetih letih je stopil v semenišče in po šestih letih postal duhovnik. Za geslo si je izbral: »Daj mi duše, drugo vzemi«.

Svojo prvo službo je začel v Torinu. V tem mestu, ki ga je uničila industrializacija, ga je vznemirjalo predvsem slabo stanje mladih, ki so sem prišli s trebuhom za kruhom, pogosto pa postali prestopniki. Don Bosko jih je začel zbirati okrog sebe; jih učil branja, pisanja in katekizma. Ko so mu dali na razpolago prostore, je ustanovil t.i. »oratorije«, v katerih

so se mladi lahko zadrževali in se izučili kakšnega poklica, obenem pa jih je tudi versko vzgajal; mnogi so ga podpirali pri njegovem delu. Njegova mati je vodila gospodinjstvo majhne skupnosti.

Don Bosko je bil tudi nadarjen pisatelj: osnoval je mesečnik Salezijanski vestnik, napisal je okoli sto knjig in knjižic. Veliko je potoval, pridigal, spovedoval, vse v nekem zanesenem optimizmu in radosti. Za službo revni mladini, predvsem fantom, je leta 1859 ustanovil redovno družbo sv. Frančiška Saleškega, salezijance Don Boska. Malo kasneje je s sodelovanjem sv. Marije Mazzarello (1872) osnoval še žensko vejo salezijanske družbe Hčere Marije Pomočnice. Sestre so skrbele in to delajo še danes predvsem za vzgojo revne in zapuščene ženske mladine. »Nebesa niso ustvarjena za ljudi v naslanjaču,« je govoril neumorni don Bosko.

Umrli je 31. januarja 1888 v Torinu v Italiji, v 73. letu življenja.

Molitev sv. Janeza Boska za izbiro poklica

Pred teboj sem, preblaga Devica, da si izprosim veliko milost spoznanja, kaj naj storim. Nič drugega ne želim, kakor izpolnjevati popolnoma in ves čas svojega življenja voljo tvojega Božjega Sina. Mati dobrega sveta, daj, da bom poslušal tvoj glas in tako pregnal vsak dvom iz svojih misli. Ker si Mati mojega Zveličarja, pričakujem od tebe, da boš tudi Mati mojega zveličanja. Devica Marija, če mi ti ne boš poslala žarka Božjega Sonca, katera luč me bo razsvetlila? Kdo me bo poučil, če ne ti, ki si mati neustvarjene Modrosti? Poslušaj torej moje prošnje! Ne dopusti, da bi zašel na kriva pota! V mojih dvomih in omahovanjih me vodi po pravi poti v Večno življenje. Ti si moje edino upanje, ti imaš polne roke zakladov kreposti in življenja, ti razdajaš sadove slave in svetosti.

Zavetnik

Sv. Janez Bosko je zavetnik mladine, dušnih pastirjev za mladino, katoliških založb.

Upodabljanje

Umetniki ga upodabljajo kot duhovnika, obdanega z mladimi fanti.

Vir: svetovni splet

Pripravila Marica

NEŽIŠ SVET

Ob tvojem pogledu čutim mir.
Ti si tista, ki neži svet
in rahlja zemljo srca.
Kjer je zemlja ranjena, trda, neizprosna,
verjameš, da jo je vredno božati in rahljati
ter rahločutno dobro seme sejati,
da zraste veselje,
da raste ljubezen!
Tadeja Gnezda

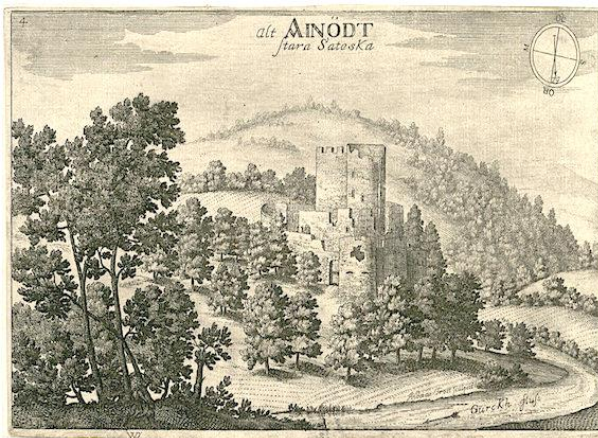
GRAJSKE STAVBE NA SLOVENSKEM

Predstavitev grajskih stavb na Slovenskem, ki zajemajo zgodovino 8. stoletij.

Naša mala Slovenija se ponaša z izjemno gostoto grajskih stavb, kamor uvrščamo gradove, utrdbe, dvorce, graščine in stolpe. Na njenem ozemlju jih je bilo zgrajenih več kot 900. Kar 330 je bilo opredeljenih za gradove, a teh je danes tako ali drugače ohranjenih le 90, ostali so v razvalinah, ali le ostanki v sledovih, 38

stavb pa je popolnoma izginulih. Razlog za tako veliko število gradov je bil zgodovinsko in zemljepisno pogojen. Naša dežela je bila dolga stoletja

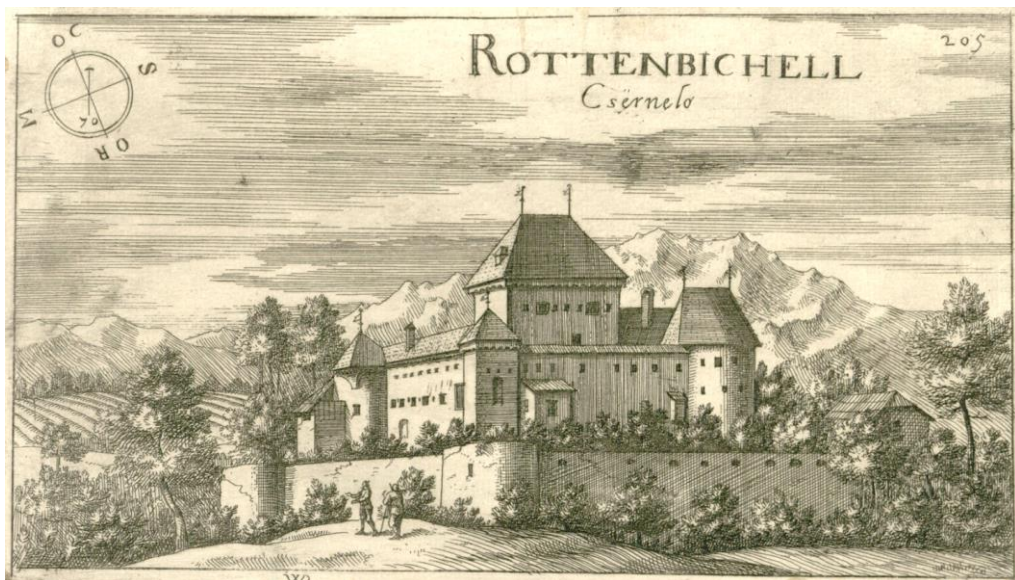

pomemben del Svetega rimskega cesarstva, kasneje tudi Habsburške monarhije, saj je bila njena lega ravno na meji med različnimi vplivnimi silami; med germanskim, romanskim in osmanskim svetom, vedno znova izpostavljena sovražnim napadom. To je tudi oblikovalo podobo in pomen njenih gradov, ki so

bili zgrajeni kot utrdbe, kasneje kot fevdalne rezidence in simboli moči plemstva. Podob prvih gradov ne poznamo, le na osnovi arheoloških raziskav lahko ugibamo njihovo prvotno obliko in spreminjanje. A od sredine 17. st. imamo po zaslugi polihistorja Valvasorja na bakrorezih ohranjene podobe vseh takratnih gradov.

V najzgodnejših obdobjih so bili gradovi le središča neke zaokrožene gosposčine ali večjega območja, hkrati pa tudi *mejne utrdbe*, ki so jih

WALLAN

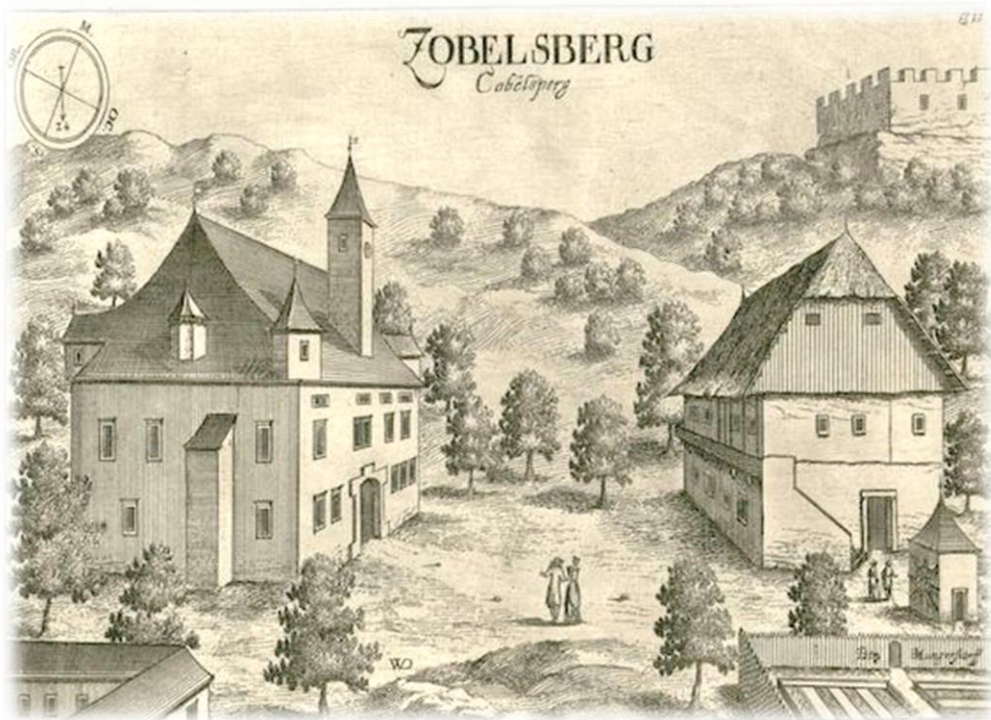
pozidali na izbranih, strateško pomembnih točkah, na težje dostopnih vzpetinah tako zaradi lastne varnosti kot za stalen nadzor nad dolino, cesto ali reko. Skoraj vedno pa je šlo za relativno majhne grajske zasnove, ki nikoli niso bile osrednja fevdalna postojanka. Te je imelo visoko posvetno in cerkveno plemstvo zunaj našega etničnega ozemlja, to je zunaj današnjih meja Slovenije. Tako so večino teh gradov upravljali le ministeriali, to so bili člani nižjega plemstva, ki so se uspeli dvigniti iz tlačanstva in so lahko opravljali vojaško ali upravno službo pri višjem plemiču. Zunanjščina gradov je torej ustrezala vlogi, ki jim je bila odmerjena.

Iz ohranjenih virov lahko povzamemo, da so naši prvi gradovi nastali šele v 11. stoletju, vendar stroka vse doslej še ni odkrila iz tega, t.i. predromanskega obdobja izvirajoče stavbne elemente, ki bi pričali o nekem starosvetnem, že davno pozabljenem načinu gradnje, ki ga pri nas ne srečamo nikjer več.

Toda čeprav se nam niso ohranile zgodnje *romanske* strukture, lahko pri posamičnih starih gradovih, četudi so bili pozneje povsem prezidani in prilagojeni novejšim zahtevam časa, prepoznamo sledove prvobitnih

zasnov, ki kažejo, da so prevladovali gradovi, ki sprva niso imeli stolpov – na obzidni obroč so se naslanjali le stanovanjska hiša in najvažnejša gospodarska poslopja.

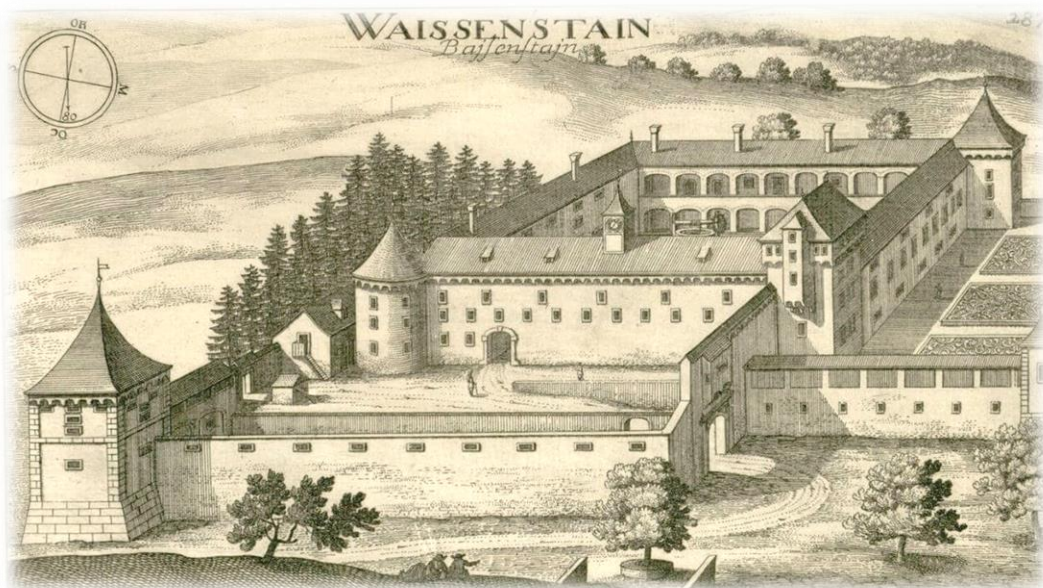
Pozneje, v času *zrele romanike* 12. stoletja, so se razmere spremenile. Gradovom pretekle dobe se je pridružilo veliko število gradov, ki so jih dobili v upravljanje t. i. svobodni gospodje. Spričo še vedno podrejene funkcije in ustrezno svojemu rangi so bili ti gradovi sorazmerno majhni, brez stolpov, hkrati pa arhitekturno bolj ambiciozni. To je bil začetek zlatega obdobja razvoja naših gradov, ki sega še v 13. stoletje.

So pa nekatere konstante, ugotovljene pri naših najstarejših gradovih, ostale še naprej nedotaknjene. Četudi zdaj za gradnjo gradov niso več iskali strateško odločilnih položajev, so tudi te gradove postavljali še vedno tja, kjer so bili že naravno kolikor mogoče dobro zavarovani, na kamnitih vrhovih gričev in na težje dostopnih pobočjih. Graditelji so tako

do kraja izkoristili vse možnosti, ki jih je ponujala oblika in velikost danega zemljišča, in tako so nastale različne grajske obodne zasnove in tlorisi. Na najbolj zanimive bomo opozorili pri posamičnih grajskih opisih. Omenimo naj že tu le t. i. *stolpaste gradove* (imenovane tudi »visoke hiše«), saj se je neredko zgodilo, da so kasneje ti postali in ostali jedra kompletnih grajskih zasnov, ki jih vidimo še danes.

Sčasoma pa se pojavi nov, a pomemben element – življenjske razmere so se medtem izboljšale in zato zahteve povečale. Ministeriali so drug za drugim postajali vitezi in tako nekdanje grajske stavbe z omejeno udobnostjo novi jari gospodi in njenemu novemu družbenemu statusu niso mogle več ustrezati. Tako postajajo, zdaj že *gotski gradovi*, z novimi nad in dozidavami vedno večji in večji. Obrambne sestavine stopajo v ozadje ali pa jih prenašajo na zunanje obzidje, istočasno pa znotraj obzidja zidajo nova stanovanjska poslopja ali povečujejo in polepšujejo stara. Vedno več prostorov ogrevajo s kamini, od 14. stoletja pa z novo izumljenimi zidanimi pečmi. Klasično viteštvo je tako stopilo v novo fazo, v fazo zunanjega blišča.

Že od 15. stoletja dalje so fevdalni gospodje svoje nekdanje gradove pogosto uporabljali le še kot utrdbe, svoja gosposka prebivališča pa predstavljali v ravnino in, če le mogoče, v bližino naseljenih krajev. Zlasti v mestih so že razmeroma zgodaj stali tudi gradovi, ki so se navadno naslonili na mestno obzidje, kjer so, kot posebno dobro utrjeni, lahko prevzeli velik del mestne obrambe.

V *srednjeveških* listinah se za grajsko stavbo pojavi nov naziv – dvorec ali dvor. Pomenil je vselej le stolpasto hišo, redko višjo od dveh nadstropij, ki ni smela biti utrjena, saj je imela le funkcijo središča posesti. Vendar se je to moralo kmalu spremeniti, ko se je v poznem 15. stoletju začela resno oglašati *turška nevarnost*. Deželni knezi so dobili pravico, da lahko dvorom, tudi trgom in nekaterim cerkvam, podelijo privilegij, da se utrdijo, t.j. obzidajo in opremijo za obrambo; ob nevarnosti bi bilo tako domačemu prebivalstvu zagotovljeno dokaj varno mesto za pobeg, oz. bi zavarovali tudi sebe. Ta privilegij je nekaterim stolpastim dvorom omogočil, da so se pozneje temeljito razrasli, tako v utrdbo kot v udobno plemiško bivališče.

Vendar samo utrjevanje ni zadoščalo, treba je bilo najti način, kako ustaviti silne in pogoste turške napade ali vsaj omejiti njihove posledice. In zgodilo se je nekaj nepričakovanega.

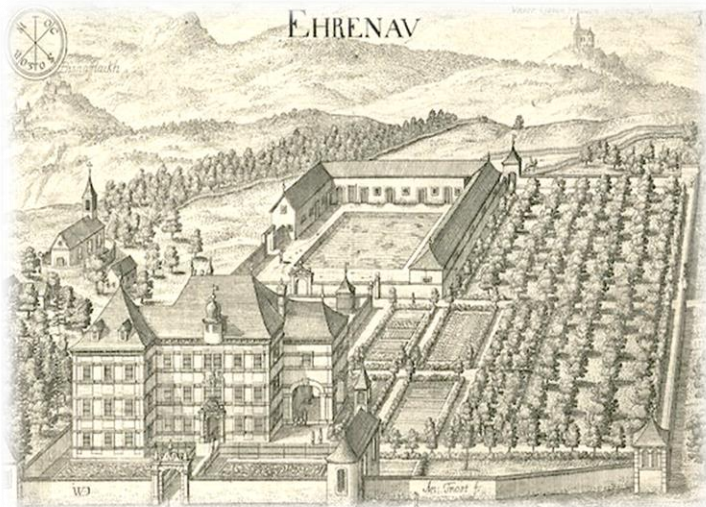
Nekdanji gradovi, katerih zgodovinska vloga je pravzaprav že ugasnila, so spet prišli do veljave. Stara plemiška bivališča so začeli obdajati z novimi obzidji in jih okrepili še z močnimi obrambnimi stolpi (bastijami). Skoraj nimamo pri nas gradu, ki je sicer preživel ta čas, pri katerem ne bi našli vsaj sledov teh obrambnih prezidav.

Š 16. stoletjem je nastopila nova doba v razvoju gosposkih prebivališč. Čeprav so do neke mere sicer še vedno utrjena, imajo predvsem prijeten, stanovanjsko udoben značaj, s poudarjeno prednjo fasado in z vogalnimi stolpi. Kvadratna notranja dvorišča so obdana z arkadnimi hodniki, o obrambnem značaju pa v notranjosti ni več sledu.

V 17. stoletju so se oblike, ki jih je ustvarila *renesansa*, razvijale naprej. Obrambni elementi, kolikor jih je še ostalo, se umikajo v ozadje, vogalni stolpi so vedno bolj le še dekoracija, ki naj poudari predvsem fevdalni

značaj stavbe. Te so že prave rezidence s prostranimi notranjimi dvorišči, ki so povezani z velikopotezno zasnovanimi parki.

Zreli *barok* 18. stoletja pomeni za dvorce nov, svež vzpon, povezan z vzponom novih plemiških rodovin. Ne gre toliko za nove ampak pogosto za stare, prej manj ugledne stavbe, ki so jih baročno tako preoblikovali, da so stare zasnove praktično povsem izginile. Praviloma so jih še bogato opremili s freskami, tapetami in drugim okrasjem.

V prvi polovici 19. stoletja pa ni bila več pozidana nobena imenitnejša plemiška stavba. Skoraj pomembnejši od dvorcev postanejo številni na novo urejeni parki, ki se ponasajo z eksotičnim rastlinjem, paviljoni in rastlinjaki.

Toda to je tudi čas, ko se je dotedanji družbeni red že bližal svojemu zatonu in je s poslednjimi poskusi želel rešiti nekaj, česar ni bilo mogoče več rešiti. Čas gradov in dvorcev je za vselej minil.

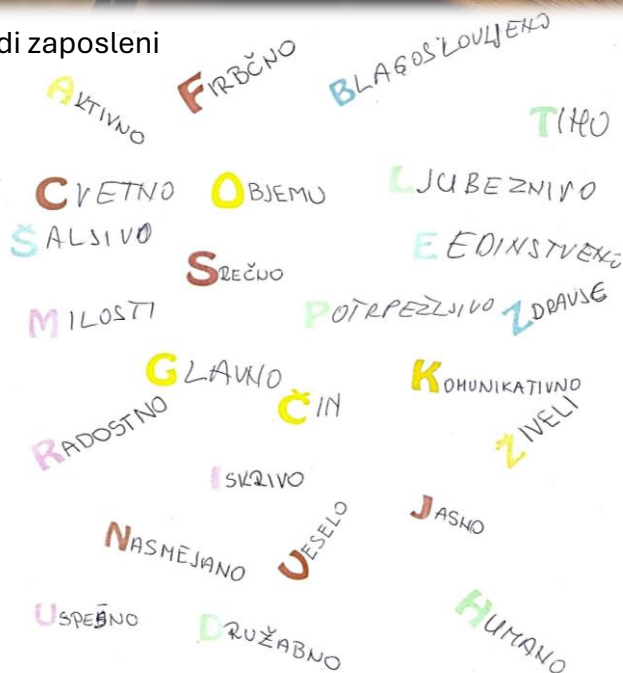
V naslednjih mesečnih objavah bodo prikazane danes najpomembnejše grajske stavbe pri nas, vendar samo tiste, ki so ali v celoti ali delno obnovljene in že imajo novo poslanstvo oz. kulturnozgodovinsko zanimive danosti. Videli bomo, da kamniti zidovi niso le spomin temveč del vsakdana, in so kot taki nepogrešljivi del naše kulturne dediščine, oblikujejo podobo kraja in so simbol ponosa, zgodovine in identitete.

Zapisala Lela J. Podgornik

Kakšno naj bo novo leto, so zapisali vnuki sestre Leonide.

Voščimo pa tudi zaposleni

Nekega dne se bom smejala

Nekega dne se bom smejala
sama sebi,
ko boš na meni storil
svoja velika dela.
Nekega dne se bom smejala
sama sebi,
ko bom osramočena utihnila
in te ne bom nič več
spraševala.
Nekega dne ... prav kmalu,
ko boš obrisal vse
moje solze in si naložil
moje breme.
Nekega dne,
ko bom spoznala,
da si vse to zame
že zdavnaj naredil.
Nekega dne ...
– ... mogoče že danes.

s. Metka Tušar

SPOMINSKE DROBTINICE

Dragi bralec in bralka

V teh dneh, ki prihajajo, se vedno spomnim na leta, ko sem jih imela vsaj 45 manj. To so bila leta, ko je moja stara mama že tolkla orehe, ki smo jih jeseni pobrali na vrtu. Oluščila jih je in očistila vseh lupinic, nato pa zmlela v ročnem mlinu za orehe. Čakali so nad štedilnikom, ki se je kuril na drva, da se ravno prav posušijo. Tako pripravljeni so bili na voljo za

peko piškotov in potice. Ko sem bila še čisto majhna, je dišalo v kuhinji po sladkem in slastnem. Spomnim se orehovih rogljičkov, povaljanih v zmletem sladkorju, ki so se kar stopili v ustih. Tudi navadne zvezdice so mi bile všeč.

Takrat je čas tekel drugače in je vsako opravilo potekalo v miru, zadovoljstvu in pričakovanju. V pričakovanju praznikov se je hiša lepo pospravila in okrasila. Na predvečer božiča smo postavili jaslice v kotu nad klopjo. Mah in vse potrebno smo nabrali in posušili že mesec pred tem. Zdaj se vse dogaja v hitrejšem tempu, velikokrat brez zavedanja, kako lepo je, ko se ustavimo in poskrbimo za svoje domače in vse, ki so nam blizu. Verjamem, da tudi vas v tem posebnem času grejejo spomini in lepi dogodki, ki so vam krasili življenje. Zavedati se je potrebno, da vsak trenutek šteje in je dragocen. Ko se spomnim otroštva, ki sem ga preživljala pri stari mami in atu, mi najbolj ostaja v spominu to, da sta živela v harmoniji in spoštovanju drug drugega. Njuna volja do življenja se mi še sedaj oglašča predvsem takrat, ko se življenje obrača na senčno stran in me opozarja, da sem samo jaz ta, ki se v danem trenutku odloči, kako ga bom preživela. Tudi kadar ni najlažje, izberem veselje in radost

in sem hvaležna za vse, kar mi življenje ponuja.

Tudi vam želim te energije, naj jo bo v obilju. Vsem je na voljo, le odločiti se moramo, da na njej jadramo v ta čarobni čas. Ljubezen do sebe in drugih je tisto, kar vse premaga. Na daleč pošiljam en velik objem.

Alenka

December 2025

SPOŠTOVANI

Moje ime je Matic.

Pišem se Ćuen. Star sem 10 let.

Ėliskujem osnovno šolo Ėukulane.

Rad hodim k Ćebelarskem
kroŹku. Imam tudi mačka
Tigija. Ėeselimo se boŹiĉa zaradi
daril, vsega veselja in Źe veĉ
razlogov. Źa pa si Źelim dleto
za les.

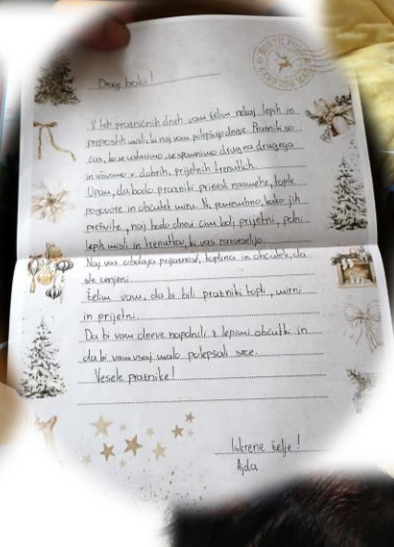
Źelim vam vesel

boŹiĉ in Źeĉno novo
leto.

VESEL BOŹIĆ

Matic Ćuen

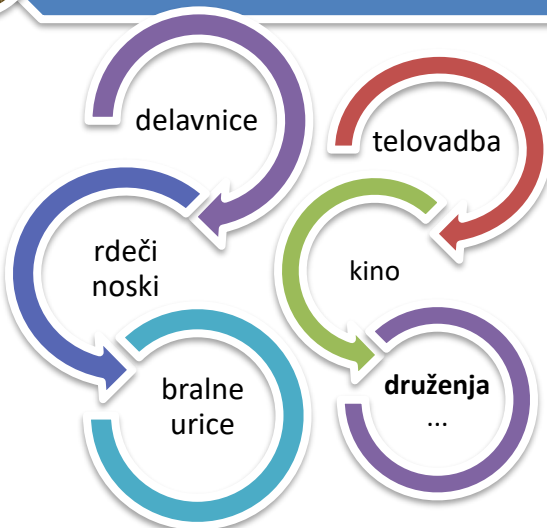
ZIMSKE AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU,
POGOVORIH, DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Viktorija Martinec

Jože Menart

Frančiška Avbelj

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

POKLICI: ugotovite, kateri poklici se skrivajo v naslednjih črkovnih skupinah. (Primer: O I N V N A R → novinar)

H U R A K → _____

K I M D A R N I → _____

O T P E D R O → _____

L A G E R O H O → _____

Č I U E J L T C I A → _____

D A T E R S E V A S → _____

I V L I J Š A → _____

R U G I R K → _____

G P I O H S O L → _____

P O D J A R A K A L → _____

SMEJALNICA

GORENJSKI: Par z Gorenjskega pride v restavracijo. Ko sedeta za mizo, pride k njemu natakar in ga vpraša: »Kaj bosta naročila?« »Nič ne bova, hvala. Sva že doma jedla, sedaj sva prišla samo pogledat, koliko denarja sva privarčevala.«

HUDIČ: Dva prijatelja se pogovarjata in prvi pravi: »Ali veš, Janez, kaj dobimo, če križamo odvetnika in hudiča?« »Ne vem.« »Ja hudičevo dragega odvetnika!«

ZVITEŽ: Gorenjec pride na bencinsko črpalko ter vpraša prodajalca: »Koliko stane kapljica bencina?« »Nič.« »No, potem mi ga pa nakapljajte deset litrov!«

D. K.